

UZASADNIENIE

W dniu 24 października 2017r. (data nadania przesyłki) strona powodowa easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty wystąpiła do Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu z powództwem przeciwko pozwanemu M. P. domagając się zasądzenia kwoty 347,68 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwanego oraz (...) Bank (...) S.A. łączyła umowa bankowa nr (...), z której postanowień pozwany się nie wywiązał nie regulując płatności w sposób w niej przewidziany, co skutkowało jej wypowiedzeniem. Na skutek dwóch umów przelewu wierzytelność została przeniesiona na stronę powodową. Wysokość wierzytelności wynika z załączonego do pozwu wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego.

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2017r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu stwierdził swą niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do rozpoznania tutejszemu sądowi (k. 23-26 akt).

Nakazem zapłaty z dnia 17 kwietnia 2018r. (sygn. akt I Nc 2186/18) sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości (k. 35 akt).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu podniósł zarzuty nieistnienia roszczenia, przedawnienie roszczenia, nie zawiadomienie pozwanego o cesji wierzytelności. Wskazał, że nie wie jakiej należności dotyczy powództwo, zaprzeczył aby taka należność istniała. Przedstawienie nieczytelnych rzekomych wyciągów z ksiąg rachunkowych powoda nie jest wystarczające do ustosunkowania się do istniejącego rzekomo tytułu prawnego roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 lipca 2016r. (...) Bank (...) S.A. w W. zbył na rzecz U. 3 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. pakiet wierzytelności pieniężnych określonych w załączniku nr 3 do umowy, w tym wierzytelność w stosunku do pozwanego określoną jako wynikającą z dokumentu (...) w kwocie 320 zł.

U. 3 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. w dniu 27 lipca 2016r. zawarł ze stroną powodową Porozumienie o przeniesieniu praw i obowiązków wynikających z Umowy przelewu wierzytelności z dnia 20 lipca 2016.

dowody: - umowa z dnia 20.07.2016r.-k.10-11 akt

- wydruk z elektronicznego załącznika do umowy- k. 7

akt

- umowa z dnia 27.07.2018r. – k. 11 akt

- pełnomocnictwa – k.9v, 11-11v

- wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych – k. 8-9 ,

- informacja KRS – k. 12-18 akt

W dniu 3.10.2017r. strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego stwierdzający nabycie na skutek w/w umów wierzytelności wobec pozwanego, z tytułu bliżej niesprecyzowanej umowy bankowej, która na dzień wystawienia wyciągu wynosiła 347,68 zł, w tym 320,69 zł z tytułu kapitału i 26,99 zł z tytułu odsetek.

dowód: - wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu z 3.10.2017r. –

k. 5 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie sporne było istnienie wierzytelności dochodzonej przez stronę powodową. Pozwany zaprzeczył bowiem aby taka istniała.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił swojego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości, pomimo że to jego obciążał ciężar dowodu zgodnie z art. 6 kc.

Na wstępie wskazać należy, iż niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Powód nie ma wprawdzie obowiązku wskazania podstawy prawnej powództwa, jednak okoliczności faktyczne wskazane w uzasadnieniu żądania pozwu powinny być na tyle precyzyjne aby umożliwić sądowi dokonanie kwalifikacji prawnej stosunku prawnego – w tym przypadku umowy, z której powód wywodzi swe roszczenie. W przedmiotowej sprawie nie było to możliwe z uwagi na enigmatyczne określenie źródła dochodzonej należności jako „umowy bankowej numer (...)”. Tym czasem banki zawierają ze swymi klientami wiele rodzajów umów uregulowanych w prawie bankowym i bez ich właściwej kwalifikacji nie jest możliwe ustalenie podstawy prawnej powództwa i jej weryfikacja przez sąd.

Wbrew stanowisku strony powodowej nie można również uznać aby załączony do pozwu dowód w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego był wystarczający dla wykazania istnienia wierzytelności, skutkującego obowiązkiem jej zapłaty przez pozwanego.

W świetle art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi w obecnym brzmieniu, nie ulega wątpliwości, że wyciągi z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie korzystają w postępowaniu cywilnym ze szczególnej mocy dowodowej, jaka przysługuje dokumentom urzędowym. Dotyczy to zwłaszcza domniemań prawnych, o których mowa w art. 252 k.p.c., modyfikujących ogólną regułę ciężaru dowodu (art. 6 k.c.). W sytuacji, w której fundusz sekurytyzacyjny, jako powód, twierdzi, że nabył objętą powództwem wierzytelność w drodze umowy sprzedaży, ciężar dowodu w zakresie istnienia wierzytelności i jej przejścia na nabywcę spoczywa na funduszu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2016 r., IV CSK 760/15, niepubl., i z dnia 25 kwietnia 2017 r., V CSK 492/16, niepubl.).

Należy przy tym odróżnić dwie wskazane powyżej kwestie a mianowicie wykazanie istnienia wierzytelności oraz wykazanie jej przejścia na stronę powodową.

Dowodem na istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem nie może być omawiany wyciąg z ksiąg funduszu inwestycyjnego, który jako dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 kpc. Jednocześnie przedmiotowy dokument nieprecyzyjnie oraz ogólnikowo opisuje dochodzoną pozwem wierzytelność. Nie wskazuje bowiem, ani jakiego rodzaju „umowa bankowa” jest źródłem wierzytelności, ani też w sposób szczegółowy skąd wzięły się poszczególne kwoty, na które ten dokument wskazuje, w wyniku jakich konkretnie postanowień łączącego pozwanego z cedentem stosunku prawnego, kiedy wierzytelność powstała, kiedy stała się wymagalna, według jakiej stopy i za jaki okres wierzycielowi należą się odsetki, w następstwie jakich konkretnie postanowień łączącego pozwanego z cedentem stosunku prawnego winny być naliczane odsetki w żądanej wysokości i za okres żądany. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Sąd w

pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w uzasadnieniu uchwały z dnia 7 października 2009 roku, w sprawie o sygnaturze akt III CZP 65/09, LEX nr 522989, Biul.SN 2009/ 10/6, iż sam wpis w księgach rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie przesądza jeszcze o tym, że konkretna wierzytelność faktycznie istnieje. W ramach kontroli rachunkowej nie jest bowiem oceniana strona prawna konkretnej transakcji i jej skuteczność w świetle prawa cywilnego. Celem prowadzenia ksiąg rachunkowych funduszu jest jedynie wykazanie dokonywanych operacji zakupu, lub sprzedaży w celach finansowych. Oznacza to, że sam fakt dokonania zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, że wierzytelność ta istnieje. Brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje.

O ile zatem należy przyjąć, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia, tj. do wykazania istnienia wierzytelności, konieczne jest przedstawienie odpowiednich dowodów. Tym samym powód już w pozwie powinien przedstawić dowody wskazujące na zasadność i wysokość dochodzonej należności, umożliwiając stronie pozwanej oraz sądowi ich weryfikację. Tych jednak w przedmiotowej sprawie brak.

Podobnie w przypadku przedłożonych przez stronę powodową umowy cesji z dnia 20 lipca 2016r. oraz porozumienia z dnia 27 lipca 2018r., uznać należało, że nie stanowią one dowodu na istnienie należności będących przedmiotem obrotu. Fakt zawarcia umowy cesji powoduje, iż po stronie powodowej istnieje legitymacja czynna do brania udziału w niniejszym postępowaniu wynikającej z art. 509 kpc. Jednakże, jak zasadnie zważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lipca 2006 r. w sprawie V CSK 187/06 (M. Prawn. 2006/16/849) warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Takiej inicjatywy dowodowej strona powodowa nie wykazała zaś skupiając się jedynie na wykazaniu faktu przejścia wierzytelności.

Reasumując, uznać należało, że strona powodowa nie podołała obciążającemu ją z mocy art. 232 kpc w zw. z art. 6 kc, obowiązkowi udowodnienia istnienia dochodzonego roszczenia.

Niezależnie od powyższego, nieprzedłożenie przez stronę powodową umowy stanowiącej podstawę jej roszczeń przy jednoczesnym braku ustosunkowania się pełnomocnika strony powodowej do zarzutu przedawnienia roszczenia podniesionego w sprzeciwie (pomimo wyraźnego zobowiązania sądu – k. 47 akt) skutkowało niemożnością dokonania przez sąd oceny żądania pozwu w świetle norm prawa materialnego regulującego kwestię przedawnienia roszczeń. Okoliczność tą w sporze z konsumentem od dnia 9 lipca 2018r., tj. od wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2018.1104), sąd ma zaś obowiązek zbadać również z urzędu (por. art. art.117 § 2¹ kc w zw. z art. 5 ust. 4 w/w ustawy zmieniającej).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku oddalając powództwo w całości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98§1 i 3 kpc (punkt II wyroku).

Strona powodowa przegrała proces a zatem powinna zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty, na które składały się : opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w wysokości 90 zł wynikające z §2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804 ze zm.).

Z/

1. (...)

2. (...)

(...)

(...)

3. (...)

(...)

L., (...)